

**Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro
singulis Anni diebus**

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 11. De relapsu in peccatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-60520)

D I E S XI.
De Relapsu.

I.

Si toties in peccatum relaberis, an non times, ne te impotentem reddas, ex eo amplius emergendi? quivis lapsus animam debilitat; sed lapsus iteratus magis adhuc vires illius frangit, & è vitijs sese eripendi difficultatem auget. Quò altius quis cadit, eò violentior, & periculosior est lapsus, & quod inde sequitur, major ab eo se erigendi difficultas enascitur. Homo in gratia constitutus in loco est perquam sublimi, propterea, quod Deo sit unitus; proinde cum denud in peccatum labitur, profundissimè cadit, & infinites à Deo recedit, acceditque ad inferni centrum. Ut quis è tam profundo barathro emergat, magnis conatibus opus est; atque ad hoc obtainendum ingenti gratia. Mereturne homo toties relapsus, & dein gratijs divinis abusus, ut Deus ipsi peculiares imperiat gratias? an non hasce sibi polliceri, est incertissimo fundamento niti?

II. Imò non solum non habet causas eas sperandi, sed potius credendi, Deum sibi

eas

tas negaturum, idcirco, quod lapsus iteratus penitus eum indignum illis reddiderit ob ea, quae lapsui adjuncta sunt. Quorum primum est, turpe ingrati animi vitium. Concessa est ipsi gratia, donum tam pretiosum, quam pretiosus est sanguis Hominis-Dei, quæque ei confert jus certissimum Deum possidendi, etiam si id promeritus non fuerit, etiam tunc, cum per peccatum suum ejus se reddidisset indignum; & nihilominus eam tam parvi aestimat, ut hanc gratiam perdere nihil ducat, immo ob ejusdem jacturam felicem se reputet. Alterum adjunctum est ingens contemptus veniae, quam cum tantis doloris, & pœnitentiæ signis petierat; gratiae, quam possidebat, & Dei ipsius, qui illam ei impertierat; & sic abutitur bonitate, & patientia Dei, ut ipsum offendere non videatur, nisi ut veniam ab eo flagiter; nec veniam ab eo flagitare, nisi, ut denuo ipsum offendat: adeò, inquit Tertullianus, ut homo arbitretur, ideo sibi scelerato esse licere, quia Deus bonus est; dum è patientia Dei, qua ipsum tolerat, vel incitamen- tum, vel occasionem sumit suâ ipsum insolentiâ liberiùs offendendi.

III. Denique homo, qui in peccatum iteratò labitur, animo ingrato contem-

C ptum,

34 Considerationes Christianæ.

Julius.

ptum, & perfidiam jungit. Post tot promissiones toties coram Dei viventis Vicario repetitas, Christi corpore, & sanguine, quem eo tempore sumpferat, ut ita dicam, signatas, Christianus aliquis valde perfidus sit, necesse est, si omnium promissionum oblitiscatur, easque violet, idque data levissima occasione, levissima tentatione, ut miseræ cujdam creaturæ placeat, ut obscaenæ satisfaciat cupiditati. Et sanè, ut post lapsus tam frequentes denuò surgat, opus foret perquam efficacibus, immo victricibus gratijs. Potestne ingratus, perfidus homo, qui tam contemptim cum Deo agit, sine horrenda arrogantia, & temeritate hujusmodi gratias sibi polliceri? & quo tandem post tot relapsus suam surgendi spem firmare potest? ah! Domine, an non mihi sufficit, toties fuisse sceleratum? oportetne sceleribus meis perfidiam jungere? Puderet me homini perfidum esse, & Deo perfidum essenon pudeat?

Fuge peccatum, sed magis time relapsum in peccatum; si iste frequens est, tremere: quadam enim prodigijs specie opus est, ut inde resurgas.

Erunt novissima hominis illius pejora prioribus. *Luc. 11, 26.*

Id

Id uno deterior; quia Deus melior, ut Julius.
redundantia Clementiae Cælestis libidi-
nem faciat humanæ temeritatis. Tertull.

DIES XII.
De Tentatione.

I.

Tentaris? ne despondeas animum: Deus
virtutem tuam explorare, eam exer-
cere, & coronare cupit. Sanctus Sancto-
rum Christus tentari voluit. ánne mi-
rum, quòd tu, qui peccator es, tenteris Σ
ipsius exemplum solari te, & fortitudinem
tuam animare debet. Tentaris? Fuge,
Ora, Pugna. Fuge, si potes; in hoc præ-
lio fugere turpe non est; nec est ignaviæ,
sed prudentiæ, & magnanimitatis argu-
mentum. Magnopere Deo obstricti su-
mus, quòd victoriam non animi genero-
ritati, nec resistentiæ, sed præcautioni, &
fugæ alligârit: non enim omnes pugnare
valent; quis verò est, qui fugere non pos-
sit? imbecilles nos, & ignavi, si semper
pugnandum esset, ut vinceremus, ah!
quoties succumberemus; cùm tot, tamque
potentes hostes cervicibus nostris immi-
neant: at, quantumcunque potentes sint.

C 2

ni-